

Sétáltam az épülő Árpád-hídon

Az Árpád-hídon éjjel-nappal dolgoznak. Ennek a szorgalmas munkának már látni az eredményét. A szemlélő közeljutva a hídhöz, úgy látja, hogy már csak alig néhány méternyi a távolság az épülő Árpád-híd budai csücske és a Margit-sziget északi sarka között. Ezt a kis rést is csak az veszi észre, aki a szigetről figyel a munkát. Az óbudai Dunaparttól, vagy akár az Öregtemplom előtti kis térségről is úgy látni, nincs is már levegő, a cinóberszínű, hatalmas ívet be is kötötték már a szigeti «kishíddal».

Az új híd olyan iramban készül, hogy a látszat hamarosan valóság lesz és a néhányméternyi rés is talán napokon belül eltűnik. Munkások százai jönnek-mennek, mozognak. Messziről úgy tűnik, szorgalmas óriáshangyák végzik sziszifuszi munkájukat. Nyolc—tíz ember gerendát cipel. Négy-öt másik hosszú gumicsövet irányít jobbra és balra. A csőből sugárzik a víz s közelebb érve derül ki, miért «szórakoznak» olyan lelkesen a vízzel a hídépítők. Egyesek a cementet keverik, mert abból

készül az új híd gyalogjárójának alapja. Ezt a friss cementkeveréket kell szüntelenül locsolni. Föléje jön még majd az aszfalt.

AZ EZÜSTSZÍNŰ HÍD

Amint végigtekintek az építkezésnek ezen a csodás készülő alkotásán, szinte keresni kell a szavakat, hogyan is foglalná az ember rendszerbe, hogy mi készül most itt. Egyszóval meg lehet mondani: híd. Óriáshíd. Elmondtuk már róla, hogy olyan hosszú lesz, mint az Andrássy-út, hogy ezüst színe lesz és napfényben csillogni fog, mint az alumínium. Amikor majd felavatják, őszintén és csodálatos lelkesedéssel fogjuk ünnepelni ezt a sokszáz embert, aki itt most éjjel-nappal jön-megy, cipekedik, kopácsol hegeszt, vasat és fát igazít a helyére, betont döngöl, vizet öntöz, söpör. De, hogy mi is az a munka, amiből a szegceselésről a villanyoszlop felállításáig s a villamosításhoz szükséges szerkezetekig, elkészül az Árpád-híd, azt nem is lehet szóval elmondani.

A jövő csodálatos és csillogó ezüsthídja most még nyersanyag. Ha jobban és tartósan nézegetjük, látni már, hogy tulajdonképpen a végső simítások folynak rajta. Ha egyszer be is kötötték a szigettel, akkor úgy áll majd itt, mint egy pompásan és tervszerűen megépített ház, amelybe már a bútorokat is behordták, csak még semmit nem rendeztek el benne. Ez most az Árpád-híd.

Óbudai feljárója befejeződött már a házikövekbe. A környéket persze át kell rendezni és mire a híd megépül, rendezni is fogják. Már is eltűnt innét az a sok mesebeli kis házikő, dűlledző, öreg óbudai viskó, melyet gyűjtőnéven úgy ismertünk: «Polgár-tér, Polgár-utca». A szerelmeseik édes kis óbudai cukrászdája, a Tomasek, éppen itt állt valahol, a zöldfedelű zsidótemplom és az új híd mostani aluljárója között. A Szentlélek-tér régi és patinás szoborcsoportja is kilendült egyensúlyából. Valószínűleg bejebb kell majd helyezni az előjáróság irányába, mert a híd kőfalaszerű magas, szürke feljárója szinte fölébe nőtt.

A villanypóznákat, ezeket a lépcsős, nyulánk, vasháromszögeket már felállították. Csak a vezeték hiányzik róluk. Széles lesz a gyalogjáró, kissé mélyített a kocsik útja. Már itt heverésznek a villamosításhoz is. Variák, hogy helyükre illesszék őket. Egyébként a hídépítésekben már jól ismert drótkerítés választja el az idegeneket a nagy építő munkától. A munkásokat senki nem zavarhatja sem bémészködással, sem kérdezősködéssel.

DOLGOZNAK A HEGESZTŐK

A Fő-tér felől gránitlépcsők vezetnek fel, olyasformán, mint a régi, szép Erzsébet-hídnál a kis park felől és a Rudas felől. Néhány lépcsőnek letördelt a foga, ütött-vert a széle. Ezeket most javítják ki. A feljáró, laikus szemmel nézve is, néhány hét alatt kész lesz. Amilyen erkély lesz itt, kiugró, szép kilátással a Margit-szigetre és az óbudai hegyekre. Dolgoznak a hegesztők. A híd gyomrában vannak, innen a magasságot síkjáról sem látni őket. Két cementkeverő munkás magyarázza el, hogy a vastraverzek között vannak és a derekukra erősített kötél tartja őket, hogy bele ne zuhanjanak a vízbe.

Kattognak a gépek, forog a cementkeverő-gép, öntözik a friss bitument, döngölnek a gránitkockákat és lassan kiráizolódik a híd látképe. Az óbudai harang kondul. Dél van. A munkások rövid időre leteszik szerkezetüket. Szaladnak a csapokhoz kezelt mosni, aztán szerteszéjjel futnak. Egy csoport a víz alá megy, ahol hatalmas, nagy terem van számukra almazsákokkal, fogasokkal, osdókkal. Mások leülnek itt, a víz tetején, a szellős októberi szélben, nagyot szippantanak a friss dunai és hegyi levegővel a víz felől, aztán — mint földi szántóvető ember — előzik tarisznyájukból kis szármájukat, a félliter tejet, a szőlőrostot és a bicskát.

Nagy Lajos-korabeli öregtemplom harangja zeng-bong.

Ez a híd fogunk, elrakják a tarisznyukat és hajtani kezdik a cementkeverőt.

Épül az Árpád-híd.

Szabó József